

Jeg skal dertil svare: Ja, jeg nærer ikke den fjerneste Tvivl om, at man kan bygge et saadant Fort paa den Vanddybde, der her findes. Der er bygget Forter paa ganske andre Vanddybder og under ganske andre Forhold end de, som ere tilfiede paa Middeldgrunden, og i saa Henseende har altsaa Erfaringen talt; men dersom det erede Medlem vil have, at jeg skal udtale mig om, hvorvidt dette Fort altid vil fyldestgjøre sit Formaal, vil jeg svare: Hvis man usformodet skulde opfinde endnu sværere, endnu mere langtrækkende, Shts, endnu frygteligere Odelæggelsesredskaber, er det en Selvsølge, at det ikke vil kunne det. Dette gjælder jo imidlertid om alle menneskelige Foranstaltninger; man kan kun bedømme disse under den Forudsætning, under hvilken de ere trufne, og man kan ikke fordre Andet af dem end det, der var tiltænkt med dem, dengang man anlagde dem. — Jeg skal slutte med at udtale det Saab, at disse Forhandlinger dog maa have bragt det Resultat, at Stemningen, naar man her igjen kommer til at drøfte disse Spørgsmaal — det vil sandsynligvis ske inden ret mange Maaneder — maa være bleven saa meget klarere, at man maa kunne enes om Noget, om hvilket man i Forening tror, at det vil være til Nytte for vort Fædreland.

Sagb: Kun i Anledning af en Uttring, som saldt fra den erede sidste Taler skal jeg tillade mig at præcisere, at naar jeg har udtalt min Billigelse af Grundtanken i Flertallets Forslag angaaende vort Befæstningsvæsen, har det kun angaaet den Grundtante, der er nærmere betegnet med den Slutningsbemærkning, at „vore Kræfter bør koncentrerres paa at gjøre Forsvaret i første Linie saa stærkt som muligt“, hvorimod jeg aldeles ikke har tiltraadt de Anskuelser, der længere hen i Betænkningen udtales angaaende en Omorganisation af vort Hærvæsen, et Spørgsmaal, som ikke foreligger. Jeg begyndte paa at ville udtale min fulde Tilslutning til det erede Mindretals Ordfører, da han omtalte Vigtigheden af under saadanne Forhold og med saadanne Formaal for Die som dem, der i disse Dage ere diskuterede, at have en særdeles dygtig og vaabendøvet Hær. Men under denne min Udsvilling mærkede jeg, at jeg begyndte at komme i Blødt med Hensyn til Forretningsordenen, og jeg vilde derfor ikke gaa videre ind paa denne Sag, men betragte den som ikke foreliggende, saa at det altsaa ikke var nødvendigt at udtale mig desangaaende. Kun dette vil jeg udtale, for at man kan vide, at min Tilslutning til Flertallets Forslag ikke skulde finde Anvendelse paa Andet end paa det, der foreligger, nemlig paa Befæstningsvæsenet.

M. W. Jensen: Jeg havde ikke ønsket at tage Ordet oftere i denne Sag, men det er den Udtalelse, vi igaar hørte af den erede Ordfø-

rer for Flertallet, der har foranlediget mig dertil. Det vil erindres, at da den erede Ordfører holdt sit Indledningsforedrag, og deri kom ind paa en Omtale af de forskjellige Forsvarsplaner, der havde været forhandlet i Udvalget, og han kom til at nævne den, han kaldte, den tredje, sagde han, at, da det væsentlig var denne, hvortil Flertallet havde sluttet sig, skulde han omtale den noget nærmere, og han sagde ved denne Leilighed: „Den er fremsat af en Autoritet i Hæren, som man vel bør anse for den mest kompetente, og den gaar ud paa, at det, som det først og fremmest gjælder at forsvare, er Sjælland.“ Denne Udtalelse findes Sp. 5451. I den videre Udsvilling af, hvor paa denne Plan gik ud, der, som meddelt af den erede Ordfører, er fremsat af en Autoritet i Hæren „som man med Rette har anset for den mest kompetente“, kom den erede Ordfører til at sige, at, hvad der forudsattes i denne Plan, vilde kunne opnaas med en Forsvarskraft paa 10 til 20,000 Mand. Dette forbausede mig i en ganske overordentlig høj Grad, og da den erede Ordfører var færdig med sit Foredrag, henvendte jeg mig til ham og spurgte ham om, hvem der var Forfatter til denne Plan. Den erede Ordfører gav mig Svar, og jeg tvivler om, at han vilde have negtet noget andet Medlem den samme Oplysning. Men Svaret forbausede mig endnu mere, thi da jeg hørte Navnet paa vedkommende Autoritet, mærkede jeg, at det Hele refererede sig til en Plan, som jeg overmaade ikke kjendte, jeg kan sige saa nøie, at jeg næsten kunde den udenad, hvormed jeg dog ingenlunde vil have sagt, at jeg selv har havt noget at gjøre med dens Udfattelse, og da jeg var vis paa, at den samme Autoritet vilde blive i høj Grad overrasket, naar han fik at vide, at Flertallet mente, at den Plan, som det har udarbejdet, ikke i fjerneste Henseende var i Sammenheng med hans Anskuelser om det Forsvar, som Danmark havde, henvendte jeg mig personlig til ham og bad ham om Tilladelse til at benytte de Oplysninger, han vidste, jeg havde. Jeg fik hans Samstemning, og deraf tog jeg Anledning til at oplyse den erede Ordfører om hans Misforstaaelse. Jeg gjorde det paa en Maade, som jeg er overbevist om, at den erede Ordfører vil indrømme ikke var saarende; jeg diskuterede Sagen med ham, som om vi begge to kjendte den samme Plan, og jeg gik naturligvis ud fra, at det var det samme Spørgsmaal, vi talte om. Da vi saa kom til Forhandling igaar, fandt der et lille Ordskifte Sted mellem den erede Ordfører og mig, og derved gik det op for mig, at vi talte om to grundforskjellige Ting, idet den Plan, jeg talte om, aldeles ikke var den samme, som Ordføreren talte om. Naar jeg ved den Leilighed, inden jeg fik dette at vide, inden jeg altsaa var bleven bedre oplyst, brugte stærke, jeg vil tilføie endog meget stærke Uttringer, kan jeg kun beklage dette; men jeg vil sige til min Undskyldning, at